

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 8 (793) ΜΑΗΣ 1930

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ,"

ΔΡΑΓΑΤΗΣ

Μέρα φεγγάρι λαγαρό
και λέω γλιστρούν στη γῆς τὰ οὐράνια.
"Ανοιξ' τα, Πλάστη μου, νὰ δῶ
τοῦ πρόσωπού σου τὴν περσάνια.

Μὲς στὸ βραχνὶ τὸ πιὸ βαρὺ,
πῶχει τὸ χνοῦδι τῆς γαλήνης,
μόνοι ἀγρυπνοῦμε ἐγὼ καὶ Σὺ,
τ' ἀγῶμα κ' οἱ ἔννιες, ποὺ μὰς δίνεις.

Ἄκουο πὼς ἔρχεται τὸ φῶς,
νάθω τὴ δρόσο νὰ γεννιέται,
γρικῶ ποὺ ὀρμάζει κι ὁ καρπὸς
κι ὁ πόνο, ποὺ φτεροκοπιέται.

Μά, ἤλιε, τὸ μάτι εἶναι θαμπό,
δροσιὰ τὴν ἔννια μου δὲ σβένεις,
καρπὲ ἄλλου, δὲ θὰ σὲ γευτῶ
καὶ μόνο ἐσύ, Πόνε, μοῦ μένεις.

Τὸ σπάτι μου ἄδεια αἰτοφωλιὰ
γυναῖκιο χέρι τοῦ εἶναι ξένο'
κι ἀπ' τὰ παιδιὰ μου ἔρημη χαρὰ.
τὴ θύμησή τους ν' ἀνεσαίνω.

Θεέ, καὶ στὸν ὕπνο, ὡς λέω νὰ βρῶ
τῶν πόθων μου τὴν παρηγόρια,
μένουμε πάλι ἔμεῖς οἱ δυὸ
τόσο ἀντικρὸν καὶ τόσο χώρια.

ΖΕΥΓΑΣ

Ἢ αἰγὴ μαργαριτάρι στὸ λαμπρὸ
σφαντάει τοῦ κόσμου,
κι ὁ οὐρανὸς δροσοστάλια' καὶ θαρρῶ
θὰ στάζει ἐντὸς μου.

Κι ἂν δὲ Σὲ βλέπω, ἢ ἀνίστα Σου κυλαίει,
Θεέ μου, ὡς ἔμένα'
τὸ στήθος μου ὡς τὸν κίμπο τοῦ φωτιάει,
πλαταίνει ὀλοένα.

Σὰ φταίξιμος τ' ἀφροίτο γῶμα ἰθρεῖ
καὶ σκίει σὰ ρόδι.
Γεῖα σου ἀλέτρι μου ἀκούραστο, καὶ σὺ,
κάθε μου βόδι.

Στὴν πόλη ἄς ζοῦν σὲ γρούσα καὶ βρομιές
οἱ παραλήδες
κι ἄς τοὺς φιλάγουν οἱ ὄχτροιες κ' οἱ ὀκνιές
κ' οἱ σταυρωτῆδες.

Λάμπει στοῦ ἰδρού μου ἐμὲ κάθε σταλιὰ
τοῦ Μίμη τὸ χροῖος'
συντρόφοι μου τὰ ζὰ καὶ τὰ ποῦλια
κι ἀγγέλοι, ἀνίσως.

Κι ὡς τὴν χαμπάνα ἀκούω, μοῦ λέει ὁ νοῦς
κ' ἡ ἀπλή μου γνώση
πὼς κι ὁ Χριστὸς κινίει μὲ τοὺς ἀχούς
νὰ μ' ἀνταμώσει.

ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Χτίπα τσεκούρι μου ἄξιο, δίχως νὰ νογᾶς'
κι ἄς λέγουν ἄλλοι
πὼς μὲ τ' ἀλέτρι σ' ἔπλασε καὶ σὲ ὁ χαλκιᾶς
ἀπ' τὸ ἴδιο ἀτσάλι.

Στὸν πεῦκο κι ἂν ἡ ζήση μου περιπλεχτὰ
σὰν κλήμα ἀνέβη,
προστάζει ἡ πείνα κι ὄνειρο, χίρη, δροσά,
γχορμάει καὶ ρεῦει.

Ἐσκόισε ὁ χτύπος τὴν κρουστή σιωπὴ καὶ πάει
στῆς γῆς τὰ βύθη,
μὰ πίσω οἱ βράχοι τὸν πετοῦν καὶ μοῦ τρυπάει
βέλος τὰ στήθη.

Τάχα πονοῦν καὶ τ' ἄψυχα καὶ σεῖ ζοῆς
πνέμα τὰ κλώνια...
Ἠὼς μὲ τῶν φύλλων μὲ κεντοῦν τῆς σιλλογῆς
τ' ἄδρα βελόνια.

Σείνεται ὁ πεῦκος σίφυλλος, σὰν τίς ψυχές
ποὺ δέρονται τ' ἄχτι'
καὶ λέω, κατὰρα του ὡς τὰ εἴλα κ' οἱ δραχμῆς
νὰ γίνων σιάχη.

Σείνεται ὁ πεῦκος σίφυλλος, καὶ μιὰ φωλιὰ
τινάχτη χάμου,
ἔτσι ἄδεια κ' ἔτσι στορογγυλὴ σὰ μιὰ καρδιά,
σὰν τὴν καρδιά μου.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ